

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/22/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118209229
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8118209229.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. M. XXX, XXX XX N. M., právne zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 335,- Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 19Csp/160/2018 - 60 zo dňa 02.12.2019 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 335,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II. Priznal žalobkyni vo vzťahu k žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ustanovením § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 a § 262 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.).

3. Súd 1. inštancie konštatoval, že predmetom konania je nárok žalobkyne na vydanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 335,- Eur v súvislosti s úspešným uplatnením porušenia práva zo strany žalovaného na základe na základe rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/213/2016. Zároveň uviedol, že v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp.zn. 9C/213/2016 žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva., pričom sa žalovaný dopustil množstva závažných porušení spotrebiteľského práva, a pritom aj keď vo veci bolo právoplatne rozhodnuté tak, že sa preukázateľne dopustil úžery a úmyselného konania voči žalobkyni ako spotrebiteľke, prenáša zodpovednosť za svoje protiprávne konanie na ňu a poukazuje na jej ľahostajnosť, s ktorou predmetné zmluvy o úvere v počte deväť s ním uzatvárala. Práve toto jeho konanie a správanie je zneužitím práva, pretože ak vedel o takomto psychickom nastavení žalobkyne, s ktorým prijímala úžerné úroky, v prípade tejto zmluvy vo výške 69,14 % ročne, nemal zneužívať jej postavenie a ťažiť z neho a doslova si na jej postavení, odkázanosti a chudobe postaviť nemravný obchod.

4. Ohľadom námietok žalovaného o nedôvodnosti žaloby a nesplnení podmienok zákona pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia, súd prvej inštancie poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 371/2018, ktorý uvádza, že v prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade namieste použiť aj výklad teologický v súlade so zmyslom právnej

úpravy, ktorý je v tomto prípade determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa. Ten vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.

5. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že je to práve dodávateľ finančných služieb, ktorý dlhodobo bezprecedentným spôsobom porušuje spotrebiteľskú legislatívu a obohacuje sa na úkor svojich klientov. Je to jeho ľahostajnosť, na ktorej si postavil svoj biznis s úvermi pre ľudí, ktorým banky odmietajú pre nízke príjmy požičať a tak sú nútení prijímať drakonické výšky úrokov a neprijateľné zmluvné podmienky. O postoji žalovaného svedčí aj to, že si vysúdené nároky z titulu bezdôvodného obohatenia započítal na nároky z inej spotrebiteľskej zmluvy, o ktorých ešte právoplatne rozhodnuté nebolo. Toto jeho konanie je zneužitím práva a nie konanie spotrebiteľky, ktorá sa v danom prípade len bránila voči porušovaniu svojich práv. Zároveň poukázal na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 17.02.2016 sp.zn. I.ÚS 548/2015, podľa ktorého zákaz bezdôvodného obohatenia patrí svojou povahou do kategórie základných a všeobecných princípov, na ktorých stojí od nepamäti celý kontinentálny právny poriadok. Preto považoval priznanie finančného zadosťučinenia za plne dôvodné.

6. Čo do určenia výšky priznaného zadosťučinenia súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že prihliadol k tomu, že žalovaný sa svojim konaním na úkor žalobkyne obohatil sumou 335,- Eur, ktoré by nikdy nebol žalovaný žalobkyňu dobrovoľne vydal pokiaľ by sa tohto svojho nároku nebola domáhala v súdnom konaní. Žalovaný tak navyše postupoval ako nebanková spoločnosť napriek tomu, že mu muselo byť známe, akého porušenia spotrebiteľského práva sa voči žalobkyňu dopúšťa. Pokiaľ sa teda žalobkyňa domáha primeraného finančného zadosťučinenia vo výške bezdôvodného obohatenia, ktorým sa žalovaný na jej úkor obohatil, súd ho považuje vzhľadom na okolnosti prípadu za primerané a jej nároku v celom rozsahu vyhovel.

7. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa pomeru úspechu žalobkyne vo veci. Ustálil, že žalobkyňa mala vo veci plný úspech, a preto jej priznal voči žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania s tým, že o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súdu rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

8. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p. Teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal a znenie ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa s tým, že toto ustanovenie síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak je potrebné vykladať ho reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nie len úspešnosť toho, ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách, a prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Žalovaný má vedomosť a rešpektuje rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp.zn. 9C/213/2016 s tým, že má za to, že toto rozhodnutie má dostatočný sankčný charakter z individuálnej a generálnej prevencie. V prípade, ak osobitný právny predpis, ktorým je zákon o ochrane spotrebiteľa neupravuje výšku finančného zadosťučinenia a dôjde k vzniku nemajetkovej ujmy, súd je povinný aplikovať ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého výšku náhrady určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, na ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný odmieta vyjadrenia žalobcu, ktoré majú evokovať stav, že mu spôsobil svojim konaním nemajetkovú ujmu. Ďalej poukázal na skutočnosť, že v zákone o ochrane spotrebiteľa je okrem iného upravený zákaz nekalých obchodných praktík podnikateľov podľa Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/2009/ÉS z 11.05.2005, pričom článok 7 a článok 18 tejto Smernice v odvolaní citoval. A následne poznamenal, že má za to, že pri rozhodovaní o nároku žalobcu je za účelom zabezpečenia spravodlivosti potrebné prihliadať na osobitné okolnosti prípadu. Zároveň vyslovil žiadosť, aby pri posudzovaní žalobcom uplatneného práva boli takéto konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobcu a žalovaného pri rozhodovaní vzaté do úvahy, a aby súd vzal do úvahy aj konanie žalobcu, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontratakčného postupu ľahostajne. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/343/2013. Zároveň na definíciu Súdneho dvora Európskej únie vo vzťahu k priemernému spotrebiteľovi a judikatúru SDEÚ s tým, že táto

definícia bola prenesená aj do sekundárneho práva Európskej únie. Žalovaný má za tom, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobca neodôvodnil jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo právneho vzťahu medzi ním a žalovaným. Nijako netvrdil a nepreukázal, že si žalovaný nesplnil svoju poučovaciu povinnosť voči žalobcovi. Svojim podpisom prejavil súhlas s tým, že bol osobitne poučený o jednotlivých náležitostiach zmluvy. Zároveň priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Podľa názoru žalovaného ochrana spotrebiteľa bola dovŕšená vydaním rozsudku Okresného súdu Prešov. Uvedeným postupom spolu súd poskytol žalobcovi dostatočnú súdnu ochranu. Žalovanému teda nie je zrejmé na základe akých skutočností si žalobca uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 335,- Eur. Zároveň poukázal na skutočnosť, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany a nie len jeho deklaráciu. V konaní bol prijatý záver, že úver je bezúročný a bezodplatný. Už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán, a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím vzhľadom na ciele a účel, ako to vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa priznávať finančné zadosťučinenie. Zároveň poukázal žalovaný na to, ktoré predpoklady priznania finančného zadosťučinenia zákon v ustanovení § 3 ods. 5 vyžaduje a konštatoval, že musia byť naplnené kumulatívne. Primerané finančné zadosťučinenie má hneď sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi, a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Ide teda o generálnu prevenciu. V danom prípade nie je priznaním finančného zadosťučinenia naplnená preventívna funkcia ani z toho dôvodu, že žalovaný v novovzniknutých spotrebiteľských úverových vzťahoch už niekoľko rokov konštatovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku nepoužíva. Žalobca považuje finančné zadosťučinenie priznané žalobcovi vo výške 560,25 Eur (zrejme ide o chybu v písaní, lebo bolo priznané finančné zadosťučinenie vo výške 335,- Eur), za poskytujúcu ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na komentár k českému Obchodnému zákonníku rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky I. Odon45/97, a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29Odo/652/2001 zo dňa 18.09.2002. Zároveň žalovaný konkrétne uviedol, že poškodený sa nesmie reparáciou obohatiť, ale nahradiť sa má skutočná škoda/ujma a nič viac. Priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 335,- Eur by nezodpovedalo všeobecných zásadám občianskeho práva. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo/1447/2014 a 32Cdo/139/2008 zo dňa 29.04.2008. Na záver uviedol, že priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o duplicitné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Preto navrhol, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 391 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si žalovaný žiadal úhradu trov, ktoré mu vznikli vrátane trov odvolacieho konania.

9. Odvolanie bolo zaslané žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

10. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil odvolací súd na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 02.09.2020 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

11. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistenej skutočnosti vyvodil aj správne právne závery. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na uvedenom nič nezmenilo. Odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p. poukazuje.

12. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj k odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že nie je možné súhlasiť so žalovaným, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. Podmienky ohľadom úspešného uplatnenia porušenia práv alebo povinnosti splnené boli. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 31.10.2016 č.k. 9C/213/2016-29, ktorým bolo rozhodnuté tak, že súd zaviazal žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 335,- Eur spolu s úrokom

z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy odo dňa 29.07.2016 až do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti (iba v časti úrokov z omeškania) žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol.

Určil, že zmluvná podmienka nachádzajúca sa v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 808801287 uzavretej dňa 03.07.2015 uvedená v bode 2 v znení:

„Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov je vo výške 196 € (ďalej len odplata), čo predstavuje ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) vo výške 28 %, ktorá sa vypočítala v zmysle zákona o spotrebiteľských úverov podľa vzorca uvedeného vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru, a ktorú spotrebiteľ berie na vedomie.“
je pre svoju neprijateľnosť neplatná.

13. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že úver bol poskytnutý hotovostným spôsobom napriek tomu, že v úverovej zmluve je vyznačené poskytnutie úveru formou zmenky. Súd považoval za preukázané tvrdenie žalobkyne o poskytnutí úveru v hotovosti a vychádzal preto z toho, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Uviedol, že keďže žalobkyňa vrátila žalovanému z poskytnutého úveru vo výške 700,- Eur sumu 1.035,- Eur, tak v rozsahu 335,- Eur sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil. Poukázal na to, že je potrebné vychádzať pri stanovovaní splatnosti a doby omeškania z § 563 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka neprijateľnej zmluvnej podmienky uviedol, že nekalosť možno skúmať vo vzťahu k cene alebo úhrade, a to aj k jej primeranosti za vedľajšie plnenie a bez obmedzenia vtedy, ak podmienky týkajúce sa ceny alebo úhrady nie sú vyjadrené zrozumiteľne. Uviedol, že najpodstatnejšou otázkou zmluvy o úvere je otázka odplaty. V úverovom vzťahu je primárnou odplatou za poskytnuté peňažné prostriedky úrok. Nestotožnil sa s konštrukciou vytvorenou žalovaným, že úrok nie je odplatou spojenou z poskytnutých peňažných prostriedkov, pretože toto odporuje základnej povahe úrokov. Poukázal na Nariadenie vlády 87/1995 Z.z., podľa ktorého odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvorí úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Súd ďalej uviedol, že uvádzanie odplaty bez špecifikácie čo táto vlastne predstavuje a aké plnenie za ňu spotrebiteľ reálne dostáva a zároveň postup, kde sa do výpočtu RPMN a odplaty nezarátava úrok, a tým sa naoko dosahuje zákonná výška odplaty, považuje za nekalú a klamlivú obchodnú prax, ktorá zároveň vyvažuje práva a povinnosti zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa do takej miery, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 C.s.p.

14. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 28.03.2018 č.k. 23Co/45/2017-62 rozhodol tak, že potvrdil rozsudok s výnimkou výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, rozsudok nadobudol právoplatnosť 24.04.2018.

15. Hodnotiacia úvaha súdu prvej inštancie nebola ľubovoľná. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný sa svojim konaním na úkor žalobkyne obohatil sumou 335,- Eur, ktoré by nikdy nebol žalobkyňi dobrovoľne vydal, pokiaľ by sa tohto súdneho nároku nedomáhala v súdnom konaní. Žalovaný navyše postupoval ako nebanková spoločnosť napriek tomu, že mu muselo byť známe, akého porušenia spotrebiteľského práva sa voči žalobkyňi dopúšťa. Pokiaľ sa teda žalobkyňa domáha primeraného finančného zadosťučinenia vo výške bezdôvodného obohatenia, ktorým sa žalovaný na jej úkor obohatil, súd prvej inštancie to považoval vzhľadom na okolnosti prípadu za primerané, pričom odvolací súd k tomu uvádza, že podľa jeho názoru výška primeraného finančného zadosťučinenia priznaná žalobkyňi od žalobcu súdom prvej inštancie nie je v rozpore s jednou zo všeobecných právnych zásad vlastných európskej kultúre medzi ktoré patrí princíp primeranosti, a to vzhľadom na žalobkyňou tvrdené a prezentované dôkazy, ktoré v konaní predložila. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na výpoveď žalobkyne na pojednávaní, ktorú cituje súd prvej inštancie v bode 10. svojho odôvodnenia. Podľa názoru odvolacieho súdu odvolacia námietka žalovaného, čo do primeranosti priznanej výšky finančného zadosťučinenia súdom prvej inštancie nie je dôvodná. Odvolací súd nemal dôvod vstupovať do hodnotiacej úvahy súdu prvej inštancie. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie riadne odôvodnil prečo priznal finančné zadosťučinenie vo výške 335,- Eur. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na bod 14. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

16. Odvolací súd má za to, že žalovaný v odvolacom konaní nevzniesol žiadne námietky, s ktorými by sa už nevyporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovanie už vyčerpávajúceho zdôvodnenia, poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia tohto súdu.

17. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

18. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky.

19. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania (teraz strany sporu), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamena ani to, aby účastník konania (strana) bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

20. Súd prvej inštancie správne rozhodol. Správny je i výrok o trovách konania. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods.1 a 2 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd, postupom podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. spojení s ust. § 251 § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania z dôvodu, že mu preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplývajú. Neúspešný žalovaný nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo. Preto odvolací súd v súlade so zásadou hospodárnosti vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.